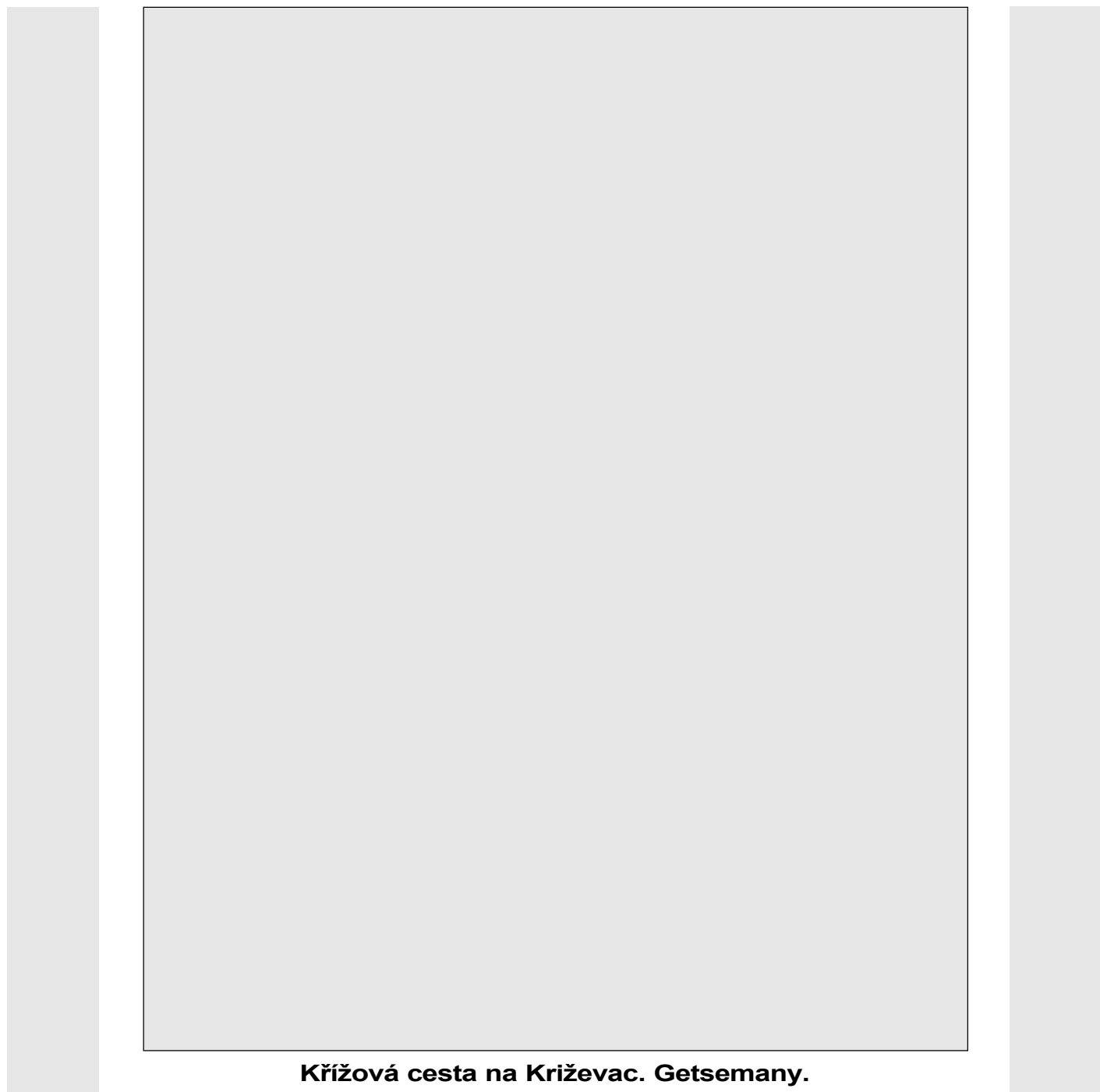

36. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

3. ZÁŘÍ 1995

Křížová cesta na Křiževac. Getsemany.

ŽENA ODĚNÁ SLUNCEM
HOMILIE SV. OTCE NA SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
V ÚTERÝ 15. SRPNA 1995 V CASTELGANDOLFU

1. „Žena oděná sluncem“ (Zj 12,1). V dnešní slavnosti Nanebevzetí církev vztahuje tato slova ze Zjevení sv. Jana na Marii. Vyprávějí nám, v jistém smyslu, závěrečnou část historie „Ženy oděné sluncem“: vyprávějí nám o Marii vzaté do nebe. Liturgie je však vhodně připojuje k počátku Mariiny zkušenosti: tajemství Navštívení v domě sv. Alžběty. Je známo, že Navštívení bylo brzy po Zvěstování, jak to čteme v evangeliu sv. Lukáše: „V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách“ (Lk 1,39). Podle tradice se jedná o město Ain-Karim. Když Maria vešla do Zachariášova domu, pozdravila Alžbětu. Snad si přála povědět jí všechno, co se stalo, jak souhlasila s nabídkou anděla Gabriela, a stala se tak skrze Ducha svatého Matkou Syna Božího? Alžběta ji však z popudu Ducha svatého předešla a svými slovy pokračovala v andělském pozdravu. Jestliže Gabriel řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ (Lk 1,28), ona přidává: „Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod tvého života!“ (Lk 1,42). Tak tedy mezi Zvěstováním a Navštívením se začíná formovat nejrozšířenější mariánská modlitba: „Zdravas Maria“.

Drazí bratři a sestry! Dnes, o slavnosti Nanebevzetí, má církev ideální možnost vrátit se do Nazaretu, místa Zvěstování; může duchovně přijít na práh Zachariášova domu v Ain-Karim a pozdravit Matku Boží slovy: „Zdravas Maria!“ a s Alžbětou prohlásit: „Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo pověděno od Pána“ (Lk 1,45). Maria věřila vírou Zvěstování, vírou Navštívení, vírou betlémské noci a noci vánoc. Dnes věří vírou Nanebevzetí nebo spíše, od nynějška v nebeské slávě, tváří v tvář kontempluje tajemství, kterým byla proniknuta její pozemská existence.

2. Na prahu Zachariášova domu se rodí také mariánský hymnus Magnifikat. Církev ho opakuje v dnešní liturgii, protože Maria jistě s nejlepšími důvody ho zpívá při svém vzetí do nebe: „Velebí má duše Pána, můj duch jásá v Bohu mém spasiteli, neboť milostivě pohlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavovat všechna pokolení, neboť

veliké věci na mně vykonal ten, jenž je mocný, jehož jméno je sväté“ (Lk 1,46-49).

Maria chválí Boha a je jím chválena. Je to chvála, která je široce rozšířena po celém světě. Kolik je ve skutečnosti mariánských svatyní zasvěcených v každé části světa tajemstvím Nanebevzetí! Bylo by opravdu těžké je všechny vypočítat.

„Maria byla vzata do nebe, plesají zástupy andělů,“ ohlašuje dnešní liturgie ve zpěvu před evangeliem. Ale plesají také zástupy lidí všech částí světa. A četné jsou národy, které považují Matku Boží za svou Matku a Královnu. Tajemství Nanebevzetí je spojeno s tajemstvím jejího korunování na Královnu nebe a země. „Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu“ - jak říká responsoriální žalm dnešní liturgie (Ž 44/45, 14) - aby byla povýšena na pravici svého Syna: „Po své pravici máš královnu, ozdobenou ofirským zlatem“ (tamtéž).

3. Nanebevzetí Marie zakládá zvláštní účast na vzkříšení Krista. V dnešní liturgii sv. Pavel klade důraz na tuto pravdu, ohlašuje radost z vítězství nad smrtí, kterou přinesl Kristus svým vzkříšením. „On totiž musí kralovat, dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt“ (1 Kor 15,25-26). Vítězství nad smrtí, která se stala zjevnou v den Kristova vzkříšení, se dnes zvláštním způsobem týká jeho Matky. Jestliže smrt nad ním nemá moci - tedy nad Synem - nemá ani nad Matkou, tedy nad tou, která má dala pozemský život.

V prvním listu Korintánům sv. Pavel vypracoval hluboký komentář tajemství Nanebevzetí. Píše: „Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zemřeli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde“ (1 Kor 15,20-23). Maria je první mezi „těmi, kteří jsou Kristovi“. V tajemství Nanebevstoupení je Maria první, která dosáhla ne-

beské slávy; Nanebevzetí představuje korunu velikonočního tajemství.

Kristus je vzkříšen a svým vzkříšením zvítězil nad smrtí, důsledkem prvotního hříchu, a zahrnuje svým vítězstvím všechny, kteří vírou přijímají jeho vzkříšení. Především jeho Matka, osvobozená z porušení prvotního hříchu, skrze výkupnou smrt jejího Syna na kříži. Dnes Kristus objímá Marii, Neposkvrněnou od svého početí, a přijímá do nebe její oslavené tělo, aby jí přiblížil den svého slavného návratu na zemi, den všeobecného vzkříšení, očekávané lidstvem. Nanebevzetí zakládá, jako jedna velká anticipace, konečný smysl každé věci v Bohu, jak shodně píše sv. Pavel: „Potom nastane konec, až (Kristus) odevzdá své království Bohu a Otcí..., protože Bůh bude všechno ve všem“ (1 Kor 15, 24, 28). Není snad Bůh všechno v Ní, která je Neposkvrněnou Matkou Vykupitele?

Zdravím tě, dcero Boha Otce! Zdravím tě, Matko Božího Syna! Zdravím tě, mystická Nevěsto Ducha svatého! Zdravím tě, chráme Nejsvětější Trojice!

4. „Potom se otevřel Boží chrám v nebi a ukázala se archa jeho úmluvy v Božím chrámě ... Pak se na nebi objevilo veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 11,19-21). Toto vidění Apokalypsy bývá - v jistém smyslu - považováno za poslední slovo mariologie. Nanebevzetí však, které zde je nádherně vyjádřeno, má zároveň svůj eklesiologický význam. Kontempluje Marii nejen jako Královnu všeho stvoření, ale jako Matku církve. A jako Matka církve, Maria nanebevzatá a na nebi korunovaná, nepřestává být „zapojena“ do dějin církve, které jsou bojem mezi dobrem a zlem. Sv. Jan píše: „Potom se na nebi objevilo další znamení: veliký ohnivý rudý drak“ (Zj 12,3). Tento drak je známý v Písmu svatém jako nepřítel Ženy již od prvních kapitol knihy Geneze (srv. Gn 3,14). V Apokalypse stejný drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí (srv. Zj 12,4). Myšlenky spontánně zalétají k Betlému a ohrožení právě narozeného Ježíše hrozným rozka-

Slovo na neděli.
22. neděle během roku C

SKUTEČNÁ VELIKOST

*Zamyšlení nad úryvkem
Lk 14, 1, 7-14*

Když dáváš hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé.

Je sváteční den. Tvůj nejlepší přítel byl pozván do domu významného farizea. Za přijetí, kterého se mu dostane, se odvděčí slovem své pravdy. Nebude-li ti za těžko přidat se k němu, i tobě se dostane božského poučení.

Prohlédni si pozorně hosty, kteří jsou zde přítomni. Jakmile Ježíš vstoupil do hodovní síně, všechny oči se obrátily k němu. Ale to nejsou pohledy, které s radostí vítají a přijímají. Tito lidé pozorují Ježíše v očekávání, že budou očitými svědky toho, jak tento prorok porušuje zákon a obvyčeje. Čekají na každou chybu svého hosta, aby znovu upevnili své sebevědomí, které On svým učením i příkladem narušuje. Jejich okázalé zachovávání zákona není službou Bohu, nýbrž vlastní pýše. Aby mohla vyniknout jejich domnělá velikost, potřebují někoho, na koho by mohli ukazovat prstem. Je to

velké pokušení pro každého, kdo se cítí povolán, aby byl nekompromisním mravokárcem, a jehož částým argumentem, ať už vysloveným nebo jen cítěným je: „To já...“

Není to bláhové povyšovat cizí chyby na svou ctnost?

Jak velice jsou tito Ježíšovi spolutolovníci zamilovaní do sebe, ukazují mimoděk svým chováním. Tlačí se k hodovní tabuli, aby se jim dostalo co nejčestnějšího místa. Zaujmout svévolně čestné místo znamená cenit sám sebe nad všechny ostatní. Při pohledu na tuto scénu dej dobrý pozor, abys nenapodoboval jejich způsoby. Spíše se zamysli, zda se tu nenastavuje zrcadlo tvé vlastní osobě.

Ježíš vidí těm pokrytcům až na dno duše. Všimni si však, s jakým taktem se k nim obrací. V jeho slovech nejsou výčitky ani pokárání. Je to spíše přátelská a moudrá rada, která hraje právě na tu strunu, na kterou je jejich nitro naladěno: Toužíte po slávě a po počtách. Způsob, jakým o ně usilujete, vás může přivést naopak do hanby. Čím výše ční váš sebestředný trůn, tím větší bude vaše ponížení, až se zhroutí. A zhroutit se může velmi snadno, jakmile se zjeví pravda. Nauč se od Ježíše, jak přistupovat k chybujícím, aniž bychom je ponižovali.

Z Ježíšových slov však můžeš načerpat i povzbuzení. Tak jako slabosti druhých nejsou tvou předností, tak ani vážnost, která patří jiným, nepředstavuje tvoje ponížení. Tak jako namyšlenost nezvětší tvoji slávu, tak ani skromnost tě nepřipraví o tvou velikost. To, co tě ohrožuje, je jen tvoje vlastní nekritické sebezalíbení. Tvůj Hostitel, který tě zve k sobě, ví velmi dobře, které místo ti patří. Uvaž tedy dobře, zda tvůj obyčej sledovat a posuzovat druhé tě nezaměstnává natolik, že nemáš kdy zhodnotit po pravdě sám sebe.

Doprovod Ježíše až k farizeovi, který jej dnes pozval do svého domu. To, co teď uslyšíš, ti ukáže bezpečnější cestu k pravé velikosti. Je to královská cesta nezištné a milosrdné lásky. Je to stejná cesta, po které kráčí sám Bůh:

Staň se nezištným služebníkem těch, kteří nemají, čím by ti oplátili. Čím pokornější a neokázalejší bude tvoje dobročinnost, tím více se můžeš podobat Tomu, který tě stvořil. Může být něco zdrojem větší a skutečnější velikosti?

Využij příležitosti oslovit svého Pána a poděkuj mu, že tě vzal s sebou na tuto lekci skutečné pokory a lásky. Popros jej upřímně, aby jeho slova dozrála ve tvém srdci.

Pane, ať vidím!

Bratr Amadeus

(dokončení)

zem Heroda, který nařídil „zabít na svém území všechny betlémské děti do dvou let“ (srv. Mt 2,16).

Od 2. vatikánského koncilu zvláštním způsobem vyniká obraz Matky Boží, hluboce patřící k tajemství Krista a církve. Maria, Matka Syna Božího, je zároveň Matkou všech lidí, kteří se stali adoptivními dětmi nebeského Otce. Právě tady se ukazuje trvalý boj církve. Jako matka, podobná Marii, církev rodí děti k božskému životu, a její děti, synové a dcery jednorozeného Syna Božího, jsou pod neustálou hrozbou nenávisti „rudého draka“: satana.

Autor Apokalypsy, zatímco ukazuje realitu tohoto boje, který pokračuje v dějinách, zároveň klade důraz na konečnou vítěznou per-

spektivu díla Ženy, Marie, která je naše Obhájkyň, která je mocnou přímluvkyní všech národů světa. Autor Apokalypsy mluví o tomto vítězství: „Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: ‚Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému‘“ (Zj 12,10).

Slavnost Nanebevzetí nám staví před oči Boží kralování a Kristovu moc nad celým stvořením.

5. Drazí bratři a sestry! Chtěl bych se nyní srdečně obrátit na vás zde přítomné. Srdečně pozdravuji kardinála Angela Sodana, mého prvního spolupracovníka. Pozdravuji pastýře této diecézní komunity, drahého mons. Danteho Berniniho, který v těchto dnech slaví padesáté výročí svého

kněžství. Vyslovuji mu mé nejvělejší blahopřání s poděkováním za jeho horlivou a velkodušnou biskupskou službu. Zdravím také světícího biskupa, mons. Paola Gilletta, i věřící cestelgandolfské farnosti, jež je mi tolik blízká. Společně chválíme Matku Krista a církve, spojení se všemi, kteří ji uctívají ve všech koutech světa. Jak bych si přál, aby se pokaždé, v každém jazyce, vyjadřovala radost z Nanebevzetí Marie! Jak bych si přál, aby z tohoto tajemství pramenilo živé světlo pro celou církev a pro celé lidstvo. Každý muž, každá žena ať mají na vědomí, že jsou různými cestami povoláni k účasti na nebeské slávě své pravé Matky a Královny.

Radio Vaticana - P. Jiří Sýkora S J

PRAVÁ POBOŽNOST K DUCHU SVATÉMU

Zdalo se mi, že vidím našeho Pána stojícího a opírajícího se o velký strom. Kolem něho bylo obilí a hrozny uzralé vůní jeho světla.

A tu jsem slyšela hlas, který mi pravil: Svět a řeholní společnosti hledají stále nové pobožnosti a zanedbávají pravou pobožnost k Duchu svatému. Proto tolik bludů a rozmršek, proto v nich není světla a pokoje. Nevolá se dostatečně o Světlo, jak by se mělo volat. Světlo dává poznat pravdu... i v seminářích se to zanedbává...

Kdo bude vzývat Ducha sv., ať ve světě nebo v klášteře, a bude mít úctu k němu, nezemře v bludu.

Kněží, kteří budou kázat tuto úctu k Duchu sv., obdrží světlo, když budou o Duchu svatém mluvit k jiným.

Bylo mi řečeno, že by bylo záhodno zavést, aby každý kněz na celém světě aspoň jednou měsíčně sloužil mši sv. ke cti Ducha sv. Těm, kteří budou přítomni této mši sv., dostane se zcela obzvláštního světla a zvláštní milosti.

Bylo mi řečeno, že ďábel bude jednou napodobovat v osobách světských, duchovních i řeholních podobu našeho Pána i jeho slova. Kdo však bude vzývat Ducha sv., odhalí blud.

Viděla jsem tolik věcí ohledně této pobožnosti, že by se o tom mohly napsat knihy. Ale nedovedu všechno opakovat... Pán sám odhalí světlo tomu, komu bude chtít.

*S. Marie od Ježíše Ukřižovaného
Myšlenky str. 28*

PAPEŽOVO STANOVISKO

Při návštěvě „ad limina“ v r. 1994 se ugandští biskupové otázali Sv. Otce, jak mají postupovat vůči vizionářům, jejich poselstvím a mariánským hnutím. Jan Pavel II. odpověděl:

„Písmo svaté je plné proroků, jak ve Starém, tak v Novém zákoně, a tak tomu bude až do konce světa. Nebraňte jim a dovolte jim, aby působili, pokud se nedopouštějí simonie a morálního zla.“

II Segno di Sopranaturale, 82/95

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 3. září - 1. čt.: Sir 3,19-21.30-31
22. neděle v mezidobí Ž: 68(67),4-5ac.6-7ab.10-11 odp.: 11b
2. čt.: Žid 12,18-19.22-24a
Ev.: Lk 14,1.7-14

Pondělí 4. září - 1. čt.: 1Sol 4,13-17
ferie Ž: 95,1+3.4-5.11-12.13 odp.: 13ab
Ev.: Lk 4,16-30

Úterý 5. září - 1. čt.: 1 Sol 5,1-6.9.-11
ferie Ž: 26,1.4.13-14 odp.: 13
Ev.: Lk 4,31-37

Středa 6. září - 1. čt.: Kol 1,1-8
ferie Ž: 51,10.11 odp.: 10 b
Ev.: Lk 4,38-44

Čtvrtek 7. září - 1. čt.: Kol 1,9-14
nez. pam. Ž: 97,2-3ab.3cd-4.5-6 odp.: 2a
sv. Melichara Grodeckého Ev.: Lk 5,1-11

Pátek 8. září - 1. čt.: Mich 5,1-4a nebo Řím 8,28-30
svátek Ž: 13(12), 6ab.6cd odp.: Iz 61,10
Narození P. Marie Ev.: Mt 1,1-16.18-23

Sobota 9. září - 1. čt.: Kol 1,21-23
sobotní památka Ž: 53,3-4.6+8 odp.: 6a
P. Marie Ev.: Lk 6,1-5

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne 3. 9. 4. 9. 5. 9. 6. 9. 7. 9. 8. 9. 9. 9.

Antifona	919	934	949	964	1708	1493	1666
Žalm	784	783	783	784	786	783	783

Ranní chvály

Hymnus	920	935	949	964	1708	1494	1666
Antifony	920	935	950	965	981	1494	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1710	1495	1668
Antifona k Zach. kantiku	713	939	953	969	1710	1495	1669
Prosby	924	939	953	969	1711	1655	1655
Záv. modlitba	713	939	954	970	1493	1495	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	792	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1495	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1496	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1495	1022

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	944	959	975	1714	1497	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1498	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1661	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	1717	1498	1027
Ant. ke kant. P. M.	713	713	948	962	979	1717	1498	714
Prosby	918	933	948	963	979	1718	1664	1028
Záv. modlitba	713	713	948	963	980	1493	1495	714

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

K DĚJINÁM MARIÁNSKÝCH OÁZ ZA KOMUNISTICKÉ TOTALITY

KDYŽ POHLED DOPŘEDU NAHÁNÍ STRACH...

(Meditace k obrazu na titulní stránce)

Bronzové plastiky ital. umělce (prof. Carmelo Puzzolo), které vroubí pěšinu na Kříževac, zvou k hluboké meditaci Křížové cesty našeho Pána. Tato Křížová cesta má kromě obvyklých 14 ještě dvě zastavení: začíná v Getsemanech a vrcholí ve Vzkříšení.)

V Getsemanech Ježíš klečí zády k celé další cestě. Tato plastika je jediná ze všech šestnácti, na níž není vidět Pannu Marii. - Zastavme se chvíli u tohoto „nultého“ zastavení...

- Pane Ježíši, ty klečíš mezi strýmým, neschůdným srázem a hrůzu nahánějícím, bezvýchodným chaosem... Na samém okraji, kde lidsky už nelze jít dál. Opravdu, „úzkost Tě svírá ze všech stran“...

A klečíš tu zády k celé své další cestě... Jakoby Tě umělec zachytil v okamžiku, kdy ještě bojuješ o své Fiat Otcově láskyplné vůli...

- Mezi Tebou a vším tím chaosem - andělovo křídlo, jako velký štít... Zdánlivě Ti „uzavírá rozhled“, ale ve skutečnosti Tě zve k důvěře, k pohledu nad tu hrůzu před Tebou, za hranice viditelného.

A to křídlo Otcova posla se dotýká jak Tvého kolena, tak toho balvanu, na kterém klečíš; přesně tam, kde už nelze jít dál, kde se

každá hmatatelná jistota láme a propadá...

- Anděl jakoby Ti nastavoval své křídlo, aby Tvá agónie mohla vyústit do odevzdanosti (Lk 22,42-44)...

* Jakoby Ti říkal: Neboj se, lidsky neúnosné to je a bude, ale přijmeš-li to v odevzdanosti, budeš nesen...

* Jakoby Ti připomínal Tvá vlastní slova: „Kdo zachová svůj život, ztratí ho, kdo ho ztratí kvůli mně, nalezne ho.“

* Jakoby odhaloval nový, skrytý smysl slov Písma „Kladu před tebe život a smrt“: Tvá smrt bude Životem pro mnohé i pro Tebe, Tvůj „zachráněný život“ by byl smrtí pro všechny, ztroskotáním Otcova plánu spásy... - Tvá Matka je srdcem s Tebou, podporuje Tě, bojuje a obětuje, trpí a miluje s Tebou. Smíme tušit, že znovu prožívá své vlastní Fiat.

- A my? - „V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství...“ (Iz 30,15).

Ježíši, Maria! Vryjte nám hluboko do srdce vše, co nám tu chcete říct! Pomozte nám chápat, že jediné východisko z nevyhnutelné bezvýchodnosti i z ochromujícího strachu je jen a jen v důvěře a odevzdanosti:

* Nemáme-li důvěru, každá těžká situace, i pouhý strach z ní, se

mohou stát katastrofou a skončit v tupém spánku omamných jedů a sebevražd všeho druhu...

* Ale odevzdáme-li se s důvěrou, všechno těžké a lidsky neúnosné (i to, co nám jednoduše nahání strach) tu nejspíš bude dál, ale my budeme nesení na Božích křídlech, „abychom nenarazili na kámen“ (Lk 4,11)...

„Kladu před tebe život a smrt...“
„Jsem s vámi, i když se vám zdá, že není východiska a že vládne satan...“

„Bůh od vás očekává jen jedno: vaši odevzdanost...“

„Světě se... Odevzdejte se (Bohu i mně)... Tak, jen tak budete mít radost v srdci... Jsem s vámi... Miluji vás... Dovolte mi, abych vám pomohla...“

Ježíši, děkujeme Ti za Tvůj boj o Tvé krvavé ANO Otcově láskyplné vůli... „Pro svůj krvavý pot a pro krvavé slzy své Matky, měj smilování s námi a s celým světem!“

Maria, děkujeme Ti za láskyplnou přítomnost a podporu Tvého neposkrvněného Srdce, tehdy i nyní, v každých Getsemanech, na každé Křížové cestě Tvých dětí... Tys nám řekla, že miluješ každého z nás právě tak, jak jsi milovala Ježíše... Děkujeme Ti, a spolu s Tebou děkujeme Bohu!...

- M -

ZAMYŠLENÍ V MEDŽUGORJE

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ Jednotlivé úkony svého stvořitelského díla hodnotí Hospodin jako „dobré“, v šestý den dokonce jako „velmi dobré“. Tato skromná pochvala charakterizuje ve skutečnosti dílo neskutečné krásy, prosté jakékoliv nedokonalosti, ztělesňující nám lidem pojem představy se vymykajícího ráje. Žít v rajske plnosti bylo však podmíněno respektováním zákazu požití ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého.

Nedodržením tohoto zákazu našimi prarodiči bylo celé lidské pokolení vyloučeno do světa namáhavé práce, těžkostí a utrpení, končících smrtí. Milosrdný Bůh však neopouští věrolomného člověka a s předzvěstí Ženy, která mu bude záštitou proti Svůdci-Satanu, vede jej cestami Starého zákona do Země zaslíbené, v níž se uskuteční akt obnovy smíru člověka s Bohem - vykupitelské dílo Jeho Syna. Trvalá náklonnost ke špatnému, což je dědictvím prvního

hříchu, ohrožuje však i samotného člověka, který ve své zlobě si již není jist životem ani sám před sebou (Kain a Abel).

Aby člověk zneužitím svobody své vůle nezničil sebe i stvořitelské dílo svého Tvůrce, ustanovil mu Hospodin na hoře Sinaj směrnicí pro nový život v podobě Desatera, které je jakousi paralelou stromu poznání dobra i zla v ráji. Tak jako nedotknutelnost tohoto stromu mohla člověku zajistit věčně rajský život, tak obdobně i nepřekročení zákonů Desatera je v tomto světě podmínkou bytí v rádu, v němž se nastoluje smír člověka s Bohem, člověka s člověkem a člověka s ostatním stvořením. Hospodin ví, že toho není člověk trvale schopen sám od sebe a proto jej vede po dlouhá tisíciletí sám i prostřednictvím svých proroků. Přesto si však nejednou stěžuje, že Jeho lid je „vzpurný a má tvrdou šíji“. Tento stálý sklon ke vzpouře proti Bohu se stává téměř neodmyslitelným symptomem starého i nového

člověka.

Dobrou Starého zákona končí přímé zásahy Hospodinovy do dějin Izraele i pastýřské dílo proroků, a vedení Božího lidu je předáno Církvi, vycházející z pověření Kristova, z evangelijních zvěstí a své vlastní tradice. Bůh již nepromlouvá ke svému lidu ústy proroků, ale nabádá nás k dobrému přímými účinky svých milostí v našem nitru, skrze vedení prvním biskupem Církve, působením vzorů mnoha omilostněných duší, zejména světců a mnoha dalšími, zřejmými i neznatelnými doteky Své moudrosti a lásky. Lidstvo však znovu a znovu následuje příklad „zlých vinařů“ (Mat 21,33-41), kteří poselstvím Božím odpírají, vyslance Boží ignorují, pronásledují a zabíjejí. Výsledky morální devastace jsou dnes již zřejmé a jejich negativní dopad na člověka i přírodu konstatuje i nevěrec. Mohl by v současné době Hospodin uznale hodnotit tento svět, který je poznamenán důsledky pustoše-

(Meditace Sv. otce před modlitbou Anděl Páně v úterý 15. srpna 1995 - Letní papežské sídlo v Castelgandolfu)

DRAZÍ BRATŘI A SESTRY!

1. Dnes církev slaví Nanebevzetí Nejsvětější Panny Marie. „Veliké věci“ (Lk 1,49) učinil Pán, když uchránil od porušení smrtí Tu, která dala světa Dárce života. 2. vatikánský koncil ji nazývá „znamení jisté naděje a útěchy“ (Lumen Gentium, 68).

Maria tak září jako „prvotina a obraz církve“ (preface), uskutečňující již tak ve své osobě, v síle velkonočního Kristova tajemství, zaměření ke spáse, ke kterému Bůh volá od věčnosti každé lidské stvoření. K Marii, „ženě oděné sluncem“ (Zj 12,1), vzhlíží věřící putující po této zemi jako k zářící hvězdě, která ukazuje cíl, k němuž směřují v každodenní cestě.

Její Nanebevzetí není jen dokončení jejího zvláštního povolání Matky a učednice Pána Ježíše, ale také výmluvné znamení věrnosti Boha univerzálnímu plánu spásy, zaměřenému k vykoupení celého člověka a všech lidí.

2. V Marii, Panně a Matce, nachází plné vyjádření ženství, poněvadž osobní kvality, které odlišují ženu vzhledem k muži, mohly se v ní ukázat v celé své záři. Každá žena, která se na ni dívá, může spatřit autentické potvrzení vlastní důstojnosti a vlastní hodnoty.

Jak nesevířit Marii, při dnešní slavné liturgii, ženy celého světa, aby vědomy si vlastního povolání, velkoryse nabízely svůj nepostradatelný příspěvek v každé oblasti lidské činnosti a především v obraně života? Na její přímluvu by mohla příští Konference v Pekingu plně představit autentické hodnoty, jichž je každá žena nositelkou. Díky konstruktivnímu podílu všech delegací bude tímto způsobem nabídnut významný příspěvek pro ženy a jejich poslání v dnešním světě.

3. Slavnost Nanebevzetí Panny

Marie nám připomíná, že Maria se vrátila s duší i tělem do otcovského domu, nebeského Jeruzaléma, Města pokoje, ke kterému směřujeme všichni. Církev, která se obrací k Matce Pána s oslovením Královna nebes, z tohoto důvodu ji ráda vyzývá šťastným jménem Královny pokoje. Ona, Královna nebeského Jeruzaléma, se stále přimlouvá u svého Syna za své děti, putující dějinami, aby touha po pokoji a svornosti se rozšířila do každého koutu země.

Ochraňuj, Svatá Panno, celé lidstvo; ochraňuj zvláště oběti nespravedlnosti, nenávisti a násilí. Prosíme tě, abys u svého Syna vymohla mír pro celý život, zejména pro země trpící válkou. Staň se tak pro všechny znamením útěchy a jisté naděje.

Maria Nanebevzatá, oroduj za nás!

SLOVA SV. OTCE PO MODLITBĚ „ANĎEL PÁNĚ“

V tento den, v němž se církev důvěrně obrací k Marii a vyzývá ji, aby jí pomáhala kráčet s obnoveným úsilím po cestách Božího království, mohu vám s radostí oznámit svolání Zvláštního biskupského synodu pro Libanon, který, bude-li to vůle Boží, začne v Římě 26. listopadu. Bude to jedinečná příležitost společně přemýšlet o nadějích a očekáváních společenství křesťanů v Libanonu, v očekávání třetího křesťanského tisíciletí. Bude to příznivá doba k naslouchání Duchu svatému a významný okamžik dialogu a společenství, reflexí a povzbuzení ve víře, aby biskupové mohli plně odpovědět na téma synodu: „Ježíš je naše naděje: obnovení jeho Duchem, společně svědčíme o jeho Lásce.“

Rád bych již nyní doporučil tuto důležitou a tak očekávanou církevní událost mateřské ochraně Matky Boží, kterou libanonští věřící uctívají s velikou zbožností titulem Naše Paní Libanonu.

A vyzývám všechny věřící, zvláště libanonského národa, aby již nyní doprovázeli modlitbou přípravu tohoto Synodního shromáždění.

ni Jeho stvořitelského díla člověkem, že je to „dobré“, ba „velmi dobré“? Je vůbec samoočistný proces tohoto světa, nebo jeho náprava pouze člověkem již vůbec možná?

Proto Bůh vysílá posla nejmocnějšího - Matku Svého Syna, kterou vybavuje všemi pověřujícími znaky svrchované autority. Děje se tak již přes sto let, na mnoha místech na světě, od Lurd přes Fatimu až po Medžugorje.

Jak rozumět jejímu hlasu, jejímu poselství? Jsou to slova bolesti Srdce jejího i Srdce jejího Syna nad hřešícím světem, ale současně i nadějná slova útěchy, pomoci a záchrany modlitbou, postem, pokáním a eucharistickou hostinou, i slova láskyplné radosti nad konečným vítězstvím jejího Syna i jí, Královny míru, nad vládou Satana na zemi. Její předzvěst těžkých chvil utrpení lidstva, které jsou před námi a jsou avizována stále přibývajícím varovnými „znameními této doby“, nejsou jen ohlašování trestů nebo dokonce plánem zastrasování „hrůzami konce světa“, jak mnozí nezodpovědně šíří, ale jsou vážným upozorněním na nebezpečí vlastního sebezničení civilizace samotným člověkem, který rozbořil řád hodnot, znechtěl Desatero a relativizací všech morálních zásad docílil perverzní proměny hříchu v klamně a svádívé „dobro“.

Doc.Dr.H.Fadrus

(Dokončení v příštím čísle)

VZPOMÍNKA NA „LIBUNSKÉHO JEMNOSTPÁNA“

Dne 5. září 1995 si připomínáme 110. výročí narození katolického kněze, českého literáta P. Antonína Marka, který patřil do buřičské generace v procesu národního obrození, do dlouhé řady kněží a učitelů, jimž vděčíme za všestranný rozvoj národního života, zejména jeho jazykové kultury a literární tvorby. Pracovali nadšeně, cílevědomě, a to v době nepříznivé k národnímu uvědomování a rozmachu. Často dávali v sázku osobní svobodu a podněcovali úřady k rozhodnutí o častém stěhování z místa na místo.

Antonín Marek se narodil v roce 1785 v Turnově jako syn brusiče vzácných kamenů. Tam vychodil českou školu a chlapecká léta prožil ve slezském klášteře v Křečově, kde navštěvoval gymnázium. Na filozofické fakultě v Praze získal pak mnohostranné vzdělání, zálibu v přírodních vědách a v matematice. Tam se začala formovat jeho osobnost. Příklad národního citění poznal v matematikovi St. Vydrovi, vliv z hlediska estetiky měl na Marka prof. A.G. Meissner, lásku k historii získal od prof. K.J.M. Bokleta.

Jako bohoslovec v litoměřickém semináři se stal horlivým posluchačem Josefa Jungmanna, který tam zdarma vyučoval bohoslovce českému jazyku. Brzy se mezi nimi vyvinul vztah, který vedl k celoživotnímu vzácnému přátelství. Jungmannův vliv a pomoc nesporně pomáhaly Markovi při jeho vstupu na literární dráhu i v další činnosti.

Po skončení studií a kněžském svěcení se P.A. Marek vydal v roce 1808 na svou pouť po skromných kaplanských místech. Jeho výho-

dou bylo, že se vracel do okruhu rodného kraje. Rok působil jako kaplan v Rožďalovicích, čtyři roky jako kaplan v Libuni, rok jako administrátor v Tatolibečech, dále jako lokalista na Hrubé Skále, čtyři roky jako farář v Týně u Rovenska. V roce 1823 zemřel arciděkan Jelínek v Libuni a jeho nástupcem byl jmenován P.A. Marek. Svědomitou péčí o svěřenou farnost spojoval s horlivým vlasteneckým působením, jež v souladu s rostoucími životními zkušenostmi směřovalo ke konkrétním činům.

Do české poezie vstoupil již na litoměřickém semináři, a to básní *Má vlast*, jež byla uveřejněna v *Hlasateli českém*, redigovaném J. Nejedlým. Název prvotiny naznačuje, že mladý básník směřuje ke epice nebo lyrice společenské. Některé jeho básně byly uveřejněny v Puchmajerově almanachu, básně *Ukolébavka*, *Modlitba Páně* a *Nesnáz básnická* v *Čechoslavu*. Další práce uvedeny v časopisech *Hlasy vlastenců*, *Kazatelna*, *Světozor*, *Krok*, *Listy filologické*, *Pojizerské listy*, *Časopis katol. duchovenstva*, *Rozmanitosti* a *Časopis Českého muzea*.

Markova literární činnost prozrazuje, že se rozvíjela po šest desetiletí a zasahovala také do oblasti beletristické prózy, naukové a vědecké literatury i překladatelské činnosti. S Jungmannem spolupracoval na *Slovníku česko-německém* a zasloužil se o novočeské filozofické názvosloví. Překládal díla Shakespeara, Ovidia, Schillera aj.

Libuňská fara se za jeho 53 let působení (1823 - 1876) stala střediskem, v němž se scházely vynikající osobnosti kulturního, náboženského a politického života a

kde vyřizoval početnou korespondenci. Beneficiem Markovo se při jeho hospodárnosti a osobní skromnosti stalo významným zdrojem podpor pro tehdejší českou vědu, žurnalistiku a charitativní spolky. Hmotně podporoval celou řadu potřebných vlastenců a literátů. Byl dobrým duchem své doby a spojoval v sobě vzácné vlastnosti umělecké i lidské.

P.A. Marek se stal oblíbeným kazatelem, starostlivým duchovním otcem, vždy připraveným poskytnout duchovní službu, dát laskavé slovo a pomoci v nouzi. Podporoval i rozvoj českého divadla, budoval zde knihovnu, kterou stále doplňoval českými knihami, ale také díly světové literatury. V roce 1848 byl členem Národního výboru, členem komise Slovanského sjezdu, Slovanské Lípy, později čestným občanem mnoha měst a obcí. Stal se také váženým osvětovým pracovníkem, organizátorem a pedagogem. V ocenění živých zájmů výtvarných byl poctěn i funkcí konzervátora uměleckých památek.

Na pomníku děkana A. Marka v Libuni je symbolický a výstižný nápis: „**Usiluj, dokud času zbývá; přítomnost je kolébka budoucnosti.**“ V celém Markově životě se projevuje mnoho úsilí o plné využití času, o vykonání hodně dobra pro budoucí pokolení. Stále v něm dával příklad dobrého křesťana a katolického kněze. Dožil se vysokého věku - 92 let; zemřel dne 17.2.1877 v Praze - Smíchově a byl pochován na staroslavném Vyšehradě.

Stanislav Zeman

MODLITBA

Modlitba k Bohu Otcí

Všemohoucí Bože, nebeský Otče,
ty jsi toto mé tělo
a tuto mou duši stvořil
a to obojí spolu spojití ráčil,
když se tobě zalíbilo.
Ty též to obojí zase rozdělíš,
když se tobě bude líbiti.
Pročež já také jsem se odevzdal
tvé svaté vůli,
přijď s poslední hodinkou
a chceš-li, vysvobď duši mou
z tohoto smrtelného těla,
uznej mne za své stvoření, ó
Pane,
a nedej zahynouti duši mé,
kteráž jest k obrazu tvému

stvořená
a krví tvého Syna Ježíše Krista
pokropená.
Ó Bože, nevzpomínej na mé
rozličné nepravosti,
ale na své neskonale milosrdenství,
v kterémž já svou důvěru
a naději skládám.
Propůjč mé duši té milosti,
aby šťastně vyšla z tohoto
světa,
měj ji poručenu v ruce své.
Amen.

Modlitba k Bohu Synu

Ó Pane Ježíši Kriste, můj vykupiteli,
já bídný hříšník přicházím k tobě

v své největší potřebě
a prosím tebe
skrze tvou smrt,
abys mne v smrtelné úzkosti
neopouštěl.
Jáť sice nejsem hoden,
dobrotivý Ježíši,
abych tu milost od tebe obdržel,
aneb nějakého potěšení od tebe
nabyl,
poněvadž jsem mnoho hřešil
a málo dobrého činil.
Však tvé umučení, Pane Ježíši,
jest má zásluha,
tvá smrt jest můj život
a tvé zmrtvýchvstání
jest má spravedlnost.
Na ty věci chci spolehnouti
a tak potěšen jsa od tebe

OTČE NÁŠ, JENŽ JSI NA NEBESÍCH!

Otče náš, jenž jsi na nebesích!

Ty, všemožný Pán nade vším stvořením, Ty, který máš vše ve své moci, který můžeš vše, Ty mně nabízíš své otcovství. Otče, mohu vůbec někdy pochopit, co vše mně nabízíš? Ty nechceš, abychom se Tě báli, Ty chceš, abychom k Tobě měli vztah jako dítě k Otcí. Ty nechceš, abychom s Tebou rozmlouvali pouze o věcech důležitých v našem životě, Ty chceš, abychom s Tebou rozmlouvali i o věcech docela obyčejných, jako to malé děťátko se svým pozemským otcem. Vždyť u dítěte i věc v našich očích nedůležitá a budící v nás mnohdy úsměv, ve Tvých očích je velmi důležitá, tak jako v očích dítěte. Pomož mi, ať dokážu s otevřeným srdcem přijmout toto Tvé nabízené otcovství a nikdy nepohrdnu tak velkým darem.

Posvěť se jméno tvé!

Jak velký úžas a obdiv budí Tvé přesvaté jméno - Bůh, Hospodin, Jahve, Jsem, který jsem - v andělech a všech svatých. Jak velké pohrdání budí tvé přesvaté jméno mnohdy v lidech pozemských. Jak velmi je uráženo Tvé přesvaté jméno. Jak často je vyslovováno Tvé jméno jako zlozvyk nebo ve zlosti. A přesto při každém vyslovení Tvého jména bychom se měli sklonit a uvědomit si Tvou existenci, Tvou velikost, Tvé božství a mít před Tvým svatým jménem posvátnou bázeň.

Otče, nauč nás, abychom vždy Tvé jméno vyslovovali s největší úctou.

Přijď království tvé!

S jakou opravdovou touhou vyslovoval Tvůj Syn tuto prosbu, když ji učil apoštoly!

S jakou bezmyšlenkovostí ji často vyslovujeme my. Kolik příležitosti v nastolení Tvého království na tomto světě jsme tím promarnili. Kolik lidí naší vinou musí dále žít ve hříchu, nevědomosti a bolesti. Otče, kolik důvěry jsi vkládal do člověka, když jsi mu dal tuto prosbu! Tak málo stačí, říci pouze tuto prosbu s opravdovou touhou - jak jinak by vypadal svět! Tatínku, odpusť nám, jak mnoho jsme zklamali tebe i své bližní. Od této chvíle chceme tuto nádhernou prosbu

vyslovovat vždy s touhou v srdci. Vždyť předpokladem Tvého království na zemi je, aby Tvé království bylo především v našich srdcích. Jen tehdy, pokud necháme Tebou vytvořit Tvé království v našich srdcích, může přijít i na celý svět.

Buď vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi!

Otče, s jakou láskou a obdivem přijímají Tvou vůli všichni andělé a svatí v nebi. S jakou samozřejmostí se tak děje v nebi - nikdo neprotestuje. A přesto, že my se modlíme „jako se Tvá vůle děje v nebi, tak ať se děje i na zemi,“ vlastně to vůbec nemyslíme vážně. Jak mnohdy protestujeme, bráníme se, vztekáme se, a jsme z Tvé vůle nervózní. Vždyť jak málo stačí, třeba když nám „před nosem“ ujede trolejbus a začínáme být nervózní a myslíme si kdovíco o řidiči. A přitom nás ani nenapadne, že i toto máš ve své moci, že zrovna Tvá vůle je, abychom jeli dalším trolejbusem a modlili se tam za přítomné. Že zrovna tam je někdo, komu máme modlitbou pomoci. Pokud se nenaučíme v maličkostech vidět Tvou vůli, jak můžeme přijímat Tvou vůli ve věcech důležitých - rozhodujících pro náš život!

Otče, dej nám tuto milost, abychom dokázali vidět a rozlišovat Tvou vůli a přijímat ji s takovou láskou a radostí jako andělé a svatí.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes!

Pán Ježíš říká - nedělejte si zbytečné starosti. A my, přestože se modlíme - Otče, postarej se o nás dnes, v myšlení u této prosby nezůstáváme a jdeme dál. Mnohdy si děláme zbytečné starosti na dvacet let dopředu, a přitom - vím, zda tu budu zítra? A přitom, Otče, Ty mi tolik nabízíš! Dnes se o mne postaráš. A když se dožiji zítřka, postaráš se i o zítřek, když se dožiji pozítří, postaráš se i o pozítří atd. Otče, jestliže jsi nám dal tuto prosbu, pak jen proto, že to myslíš vážně, a že jsi věrný. Ty říkáš - „nestarej se zbytečně, člověče, já se o tebe postarám. Ale ve chvíli, kdy se začneš starat ty, já ustupuji

do pozadí. Respektuji tvoji svobodu. Do tvých plánů ani já, Bůh, nebudu zasahovat.“ Otče, dej, abychom této prosbě správně rozuměli a jednali podle toho. Vždyť Ty tolik toužíš před člověkem ukázat svou moc a my Ti chceme od této chvíle k tomu dát příležitost.

A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům!

Ano, Otče, toto je velmi závažná prosba. I v tomto dáváš člověku úplnou svobodu. Člověk si může zvolit buď odpuštění nebo přísný soud, při kterém nemusí obstát. Říkáš, tak jako vy jednáte s druhými, tak budu jednat i já s vámi. Tak jako vy soudíte, tak budu soudit i já vás, tak jako vy odpouštíte, tak budu odpouštět i já vám. Nikdy mi nebude omluvou, že jsem se nikdy správně nezamyslela nad významem těchto slov. V těchto slovech je obsažen závažný aspekt našeho křesťanského života. Ježíš říká, buďte milosrdní, jako jsem milosrdný já. Já jsem vám dal příklad, mne následujte.

Otče, nauč nás odpouštět, jako odpouštíš ty. Vždyť jestliže my odpouštíme, máme to z Tebe. Protože jen tak se naše srdce může radovat při vyslovení této prosby - a mohu přidat „Otče, já jsem vždy každému odpouštěla, jsem šťastná, protože i Ty mně odpouštíš.“

A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého!

Ano, Otče, tuto prosbu jsi nechal na závěr. Jako bys říkal, „když předcházející prosby budeš říkat s touhou, toto vám přidám. A je to velmi důležité.“ V Bibli je psáno - „že satan obchází jako řvoucí lev“. Je velmi záłudný a zákeřný, uvádí člověka do pokušení, která mnohý křesťan vůbec nedokáže jako pokušení rozlišit, a již vůbec nedokáže rozeznat, že je veden vlastně zlým duchem.

Závěrečnou prosbou „zbav nás od zlého“ není ani tak myšleno - zbav nás neštěstí, tragédií, zlých nemocí, jako spíše zbav nás zlého ducha, chraň nás před ním. A o toto Tě naléhavě prosíme. Amen.

B. Strohbachová

Dr. N.V. Stowel byl známým ateistou, ale také jedním z největších vědců USA. Pracoval na výzkumech atomové energie. Jeho pokusy jsou jedinečné na světě.

„Byl jsem přesvědčeným ateistou. Věřil jsem, že Bůh neexistuje, že je pouze ve fantazii věřících lidí, že je výsledkem jejich představ. Nikdy mi nepřišlo na mysl, abych věřil v živého, milujícího a vševědoucího Boha. V naší vědecké práci jsem učinil senzační odhalení o činnosti lidského mozku. Zjistil jsem, že mozek funguje jako rozhlasová stanice. Pokusil jsem se se svými spolupracovníky nalézt délku jeho vln a našli jsme ji, ano, našli jsme mnohem více, celou stanici vln lidského mozku. Tehdy mi přišla myšlenka, které jsem se nemohl zbavit: když my, vědci dnešní doby, můžeme měřit funkci lidského mozku, proč by Bůh, existuje-li nějaký, nemohl zaznamenat naše myšlenky?

Začali jsme se o věc zajímat a dohodli jsme se, že uděláme pokus, co se děje v mozku, když člověk umírá. Zvolili jsme si za předmět našeho pozorování ženu, která byla věřící. Věděli jsme o ní, že brzy zemře. Aniž jsme jí co řekli, zařídili jsme věc tak, že jsme své vědecké přístroje, které jsme pro tento účel potřebovali, umístili v pokoji, který byl vedle jejího, takže jsme mohli pozorovat poslední chvíli jejího života, aniž ona

o tom věděla. Bylo nás 5 vědců, se zájmem jsme očekávali, co se bude dít. Ani jeden z nás nebyl věřící. Mezi přístroji byl jeden, který měřil sílu myšlenky umírající ženy. Měřidlo mělo počáteční číslo nulu jako bod ve středu stupnice. Po pravé straně byla stupnice až do 500 stupňů. Dříve jsme měřili tímto přístrojem jednu z největších radiových stanic USA, právě, když byl rozhlasem vysílán program kolem Země. Tehdy ručička našeho přístroje naměřila 9 stupňů.

Když se přiblížila poslední hodina umírající ženy, začala chválit Boha a děkovat mu. Prosila za milost a odpuštění svých poklesků, vyznávala, že jí budou hříchy odpuštěny pro lásku a oběť Ježíše Krista. Těšila se a děkovala Bohu, že již brzy bude přemístěna z tohoto údolí slz a bude mít podíl na životě se svým Spasitelem. My vědci jsme byli v tom okamžiku tak dojati, protože jsme mikrofonom sledovali její řeč, že jsme skoro zapomněli na své vědecké přístroje. Vtom jsme nemohli uvěřit svému zraku. Měřidlo ukazovalo 500 stupňů na kladné straně stupnice a ručička se snažila jít ještě dál. Protože stupnice nebyla vyšší, musela zůstat u nejvyššího čísla 500.

Poprvé v dějinách lidstva byla změřena síla modlitby upřímně se modlícího člověka. A tato síla byla 55 x větší než síla jedné z největších rozhlasových stanic USA. Můj

ateistický názor se začal rozpadávat. Všichni jsme byli hluboce dojati tím, co jsme viděli a zažili jako nepopíratelnou skutečnost.

Za nějaký čas jsme se rozhodli udělat nový pokus. Tentokrát byl naším předmětem pozorování ateista, který trpěl zhoubnou chorobou. Přistavili jsme své přístroje a zařídili věc tak, že jedna učitelka začala s tímto mužem hovořit. Onen muž řekl, že ztratil iluze o lidech i o Bohu. Podívali jsme se na přístroj. Ručička se začala pohybovat k záporné straně. Když pak ten člověk začal zlořečit Bohu, vydalo měřidlo také zvuk. Ručička ukazovala na levé, záporné straně, rovněž 500 stupňů. I později jsem měřili sílu špatných myšlenek. Zjistili jsme sílu nenávisti a proklínání.

Vážně jsme se zamysleli. Když nyní my, vědci, víme, že můžeme měřit sílu a obsah myšlenky, kterou náš mozek vysílá, proč by Bůh nemohl číst - měřit naše myšlenky? Tak jsem byl postaven před tvář vševědoucímu a vševědoucímu Bohu. Můj ateistický názor se úplně rozpadl. Jako poctivý vědec jsem nemohl tuto pravdu popřít. Stal jsem se věřícím. Věřím Ježíši Kristu jako svému zachránci.“

A.D. Welin

(Z finského časopisu esperantistů)

P. Pellegrino Ermetti

PROMĚNĚNÉ UTRPENÍ

Nevinný umí snášet rány, lidskou bolest. Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal. Stalo se tak, jak si přál. Jméno Páně buď pochváleno. To je postoj toho, kdo ví, co je to bolest, ale ví také, odkud přichází. Právem bylo řečeno, že Job byl velkým předobrazem Ježíše Krista, neboť jako nevinný smýval hříchy svého lidu. I ta psychofyzilogická bolest, která je důsledkem nedostatku lásky, následkem absence Boží přítomnosti, důsledkem neplnění Božího zákona, i ona je projevem jeho lásky k nevinným v jeho vyvoleném národě. Jsou to právě nevinní, kteří chápou psychofyzilogickou bolest, právě nevinní jsou to, kdo se obětují spolu s Kristem a právě tady se křesťanská bolest proměňuje. Nejen to: vstupujeme zde do mystiky bolesti.

Kniha *Mučednice úsměvu*, která vyšla v Itálii, pojednává o benediktínské sestře Immaculátě, která

zemřela v roce 1985 a již čtyři měsíce po její smrti bylo oficiálně povoleno rozšiřovat její obrázek a její ostatky. Tato požehnaná dcera žila dvacet let s krutou rakovinou, která jako obvaz obepínala celé její tělo zřepu i zezadu a způsobovala jí každou noc takové utrpení, že se zdálo, že zemře. Sestra prosila Ježíše: „Ježíši, v noci budu trpět, kolik budeš chtít. Ale ve dne ne, protože ve dne musím pracovat pro mé ubohé spolusestry“. A tak se stalo. Lékaři opakovaně přicházeli a zdálo se jim, že se nejedná o rakovinu, ale o malomocenství: všechno se na ní přímo trhalo, byla plná hnisu, který vytékal ze všech částí těla. Rozhodli se, že ji pošlou do nemocnice na vyšetření. V noci se jí zjevil Pán a řekl jí: „Jdi do nemocnice. Nenajdou nic“, skutečně. Všechno bylo jako zdravé, a tak to šlo po dvacet let. Ale bylo zde jedno tajemství: umění trpět, které sestra

ovládala, protože to bylo dílo Lásky.

Nemocní vládnou světem

Tato duše říkala: „Celý svět řídí nemocné osoby“. Chápete? Co jiného než misie utrpení! Každá část bolesti působí stejně jako apoštolát Lásky, který přináší plody a vrací je Kristu jako lásku. Vy, kteří trpíte v nemocnicích, pamatujte si: „Celý svět ovládají osoby nemocné, které trpí“. Jednou jí představená řekla: „Sestro Immaculato, dnes jsi se nemodlila, asi pro své bolesti.“ „Jakže? Já jsem se nemodlila? Není jediného okamžiku v mém dni, který by nebyl modlitbou. Moje modlitby jsou modlitby krve. Obětovala jsem je, protože můj Snoubenec je Snoubencem Krve. Jenom skrze Krev přichází vykoupění. Sv. Pavel říká, že bez prolití krve bychom nedosáhli odpuštění hříchů, tj. našeho vykoupění“. To jsou slova ubohé dcery,

kteřá sotva uměla psát. Pak pokračovala a řekla představené: „Matko, bez bolesti nelze žít v Lásce“ (je to fráze z Následování Krista).

Ostatně všechny maminky a tatínkové to znají ze své každodenní zkušenosti. Co jiného je naše láska k dětem než bolest, která se projevuje jediňe v lásce a naopak: nebylo by lásky bez bolesti, bez utrpení, bez úzkostí a starostí.

V knize Zjevení sv. Jana v předposlední a poslední kapitole je napsáno: „Uvidíme jej tvář v tvář a jeho jméno bude napsáno na našem čele“. Bude to znamení pravé příslušnosti, úplné a nezrušitelné, protože je to znamení, pečeť a podpis, který Bůh vtiskl do mne. Když se takto vrátila dokonalá Láska, ustupuje bolest, která je ovšem nedostatkem Lásky.

Proč je napsáno, že setře všechny naše slzy? Protože to je podíl a dokonalý návrat Lásky, kterou je On sám. Sv. Jan ve svém prvním listu říká jasně: Budeme mu podobní, a proto jej uvidíme takového, jaký je. Jen proto, že v ráji není žádná bolest, žádná smrt, žádné utrpení? Protože vidět jej znamená stát se mu podobným, protože vidět Boha znamená žít Božím životem. Protože vidět Boha znamená stávat se stále novým, neboť jeho dar života, tím že je mi dán, se současně ustavičně rozmnožuje, protože Bůh je nekonečný a to, co jednou dal, nikdy nepřestává, jinak by to nebyl Bůh, byl by omezený; tím, že žijí tento

život, probouzí tento život ve mně ještě hlad a žízeň po Nĕm. Tak pomíjí, co je stvořené, pomíjí bolest, smrt, obnovuje se jednota s Nĕm.

Je-li Bůh se mnou, kdo proti mnĕ? Fyzická bolest? Morální bolest? Lidé, kteří mě mohou urážet? Ani ve snu. Sv. Pavel říká: Doplňuji na svĕm těle to, co schází na utrpení Kristově pro jeho tělo, kterým je církev. Hle, to je základní smysl naší lidské bolesti: doplňovat utrpení Kristovo.

Naše „ANO“

Ale cožpak to již neudĕlal On? Nevykoupil celĕ lidstvo a každou duši? Nejsou jeho zásluhy nekonečné? Zásluhy jeho Krve nestačí, aby obmyly všechny duše svĕta minulého, přítomného i budoucího?

Zajisté, ale chybí můj souhlas, chybí moje „ANO“; protože On mi může dávat, ale já mohu odmítat. On na kříži potvrdil Novou smlouvu o návratu Otcovy lásky, ale schází můj podpis, moje krev, moje bolest.

Sv. Pavel píše v listu Římanům: „Utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí slávĕ, která se zjeví na nás“. Utrpení tohoto života nám zajišťují blaženou věčnost v nebi, v místě, které pro nás připravil On sám. Tato slova řekl ve své promluvě na rozloučenou, je to tedy jeho závĕť. Při poslední večeri, když vydal sám sebe za nás, nedal nám žádný napsaný spis. Dal nám sám sebe!

Tady je velký rozdíl mezi námi katolíky a jinými vyznáními. Nikdo nedal svĕj život za své následovníky. Jen Kristus to učinil a stále to činí, když sestupuje jako živý zázrak na oltář. Když sloužím mši svatou, v mých rukách se stává zázrak.

A dochází k tomu, že když jej přijímám, nepřijímám jenom jeho Tĕlo a Krev, Duši a Božství, ale přijímám také všechny jeho schopnosti: intelektuální, citové, volní a božské.

Stávám se někým jiným. Kdokoliv přijímá Krista, promĕňuje se. Neboť On se stává mou silou, mým životem mým vším. Jaké prostředky má k dispozici, aby nám připravil místo? Má naše zásluhy, naše dobré skutky, naši schopnost lásky, která přemáhá naši bolest, stejně jako u Mučednice úsmĕvu, která se právě proto obĕtovala a uzavřela s nĕm smlouvu: „Pane, pro všechny osoby, se kterými přijdu do styku a které trpí, když tě poprosím, přenes na mne jejich bolest“. „Pane, dej mi trpĕt tolik, kolik chceš pro spásu duší knĕží, protože až umřu, chci tě vidĕt a radovat se s tebou okamžitĕ. Neposílej mne do očišćení, chci si jej vytrpĕt zde. Jestli mi nevyhovíš, nejsi můj Snoubenec, ale jen milenec“.

Hle, co je bolest, jak ji lze prožívat, jak ji lze přetvářet a posvěcovat i dnes.

Z „*Il Segno del soprannaturale*“
přeložil L. Štula

ZÁVĚŤ SV. BERNADETTY SOUBIROUSOVĚ

Umírala jako řeholnice ve věku 34 let. Vzpomínala na prožitou bídu a hlad, výsmĕch a nespravedlnost a tolik ustavičného nepochopení.

Ve svĕm duchovním deníku napsala:

Za chudobu maminky a tatínka, za trosky mlýna, za hrubé fošny našeho domku, za prašivé ovce: *díky, můj Bože.*

Za to, že jsem se nikdy nenasytila, za starost o děti, za pasení ovcí: *díky!*

Díky můj Bože, za prokurátora, za komisaře, za četníky, za tvrdá slova faráře Dona Peyramala. Ale za dni, kdy jste přišla, svatá Panno, za ty dni, kdy jste nepřišla, Vám jsem schopna podĕkovat až v ráji.

Za přijaté pohlavky, za posměšky, za urážky, za ty, kteří mě pokládali za blázna, za lhářku, za zlodĕjku: *díky, ó Maria!*

Za to, že jsem nikdy neumĕla pravopis, za pamĕť, kterou jsem nikdy nemĕla, za mou nevědo-

most a za moji hloupost, *díky!* Děkuji, protože kdyby se našlo na zemi jiné dĕvĕce, které je nevědomĕjší a hloupĕjší než já, byla bysťe vybrala je.

Za moji matku, která zemřela tak daleko, za bolest, když přišel můj otec a místo aby otevřel svou náruč pro svou malou Bernadettu, řekl mi: „Sestro Marie Bernardo“: *díky Ježíši!*

Díky, že jsi napojil hořkostí toto příliš něžné srdce, které jste mi dal. Za matku Josefínu, která prohlásila, že se „nehodím k ničemu“: *díky, můj Bože!*

Za sarkasmy matky magistry, pro její tvrdý hlas, její nespravedlnosti, její ironie, za všechen chléb pokoreň: *dĕkuji ti ze srdce, můj Bože!*

Dĕkuji, že jsem byla tou, které matka Terezie mohla říct: „Nedĕlejte ze sebe svatou!“

Díky, že jsem mohla být tou, která byla vystavena tolika zkouškám, že moje sestry o mnĕ říkávaly: „jaké štĕstí nebýt Bernadet-

tou!“.

Díky, že jsem byla Bernadettou, které hrozili vězením za to, že jsem Vás vidĕla, svatá Panno, že se na mě lidé dívali jako na zvláštní zvíře, Bernadettou tak ubohou, že ti, kteří mě vidĕli, říkali: „A to je všechno... Nic víc, než to?“

Za toto tělo tak ubohé, které jsi mi dal, za tuto nemoc a žár, za mé hnisající maso, za mé ubohé odkryté kosti, za moji horečku, za moje bolesti bezcitné a kruté: *díky, můj Bože!*

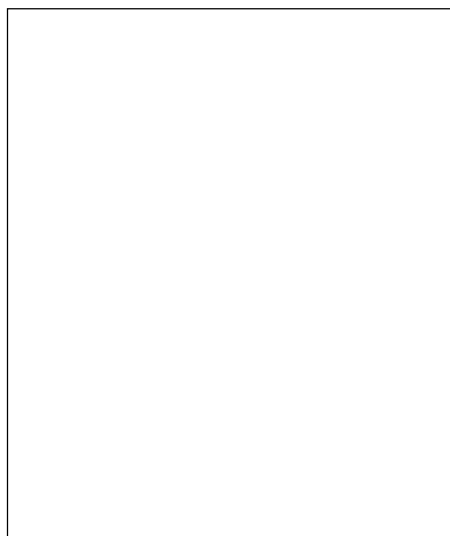
Za tu mou duši, kterou jsi mi dal, za poušť a vnitřní prázdnotu v mé duši, za tvĕ noci i za tvĕ záblesky svĕtla, za tvĕ ticha i za tvĕ hromy, za všechno, za to že jsi daleko i blízko: *díky, ó můj Bože, díky... díky...*

Poznámka: Před dvaceti lety během zjevení řekla Maria Bernadettĕ: Neslibuji ti že budeš šťastna v tomto životĕ, ale v onom...“

V nedávné době se díky časopisu Světlo mohli jeho čtenáři seznámit s dějinami poutního místa v Hrabyni, cíle mnohých poutníků z blízkého i vzdáleného okolí. Nedaleko od této svatyně však žije ve velkém Rehabilitačním centru více než 500 našich bratří a sester na invalidním vozíčku, z nichž pouze někteří díky svému zdravotnímu stavu a vhodnému typu invalidního vozíčku mohou sami jít pozdravit Pannu Marii v místním kostele. Mnozí však jsou odkázáni na pomoc nás zdravých a očekávají naše přátelství i naši pomoc při cestě k Panně Marii. Byly časy, dokonce i v době komunistické totality, ale zejména po listopadu 1989, kdy o nedělích a svátcích Panny Marie přicházelo do hrabyňského areálu mnoho mladých lidí z Ostravy, Opavy a okolí, aby se zdravotně postiženými sestrami a bratry trávili odpoledne v přátelském rozhovoru a doprovodili je na projížďku do lesa a hrabyňského kostela. Současná mladá generace zůstává podobným projevům křesťanské lásky potřebným poněkud dlužna. Zvláště o významných svátcích Panny Marie by se někteří ctitelé Panny Marie z řad hrabyňských vozíčkářů rádi zúčastnili poutní mše sv., ale často čekají na potřebnou pomoc mar-

ně. Mariánská úcta nás má přivést k Ježíši ve svatostánku, který je připraven vždy vyslechnout naše bolesti i starosti a svou velkou láskou je změnit v radost a pokoj. Zdraví bratři i sestry, zejména ti, kteří pravidelně navštěvují eucharistického Ježíše, dovedou nejlépe ocenit možnost jeho pravidelné návštěvy ve chvílích radostných i bolestných. Tuto možnost hrabynští zdravotně postižení nemají. V čítárně Ústavu sociální péče je sice v provizorních podmínkách sloužena každou sobotu odpoledne mše sv., které se zúčastňuje 40-60 zdravotně postižených na invalidním vozíčku, ale tolik potřebná trvalá přítomnost eucharistického Ježíše v areálu a možnost jeho návštěvy v těžkých chvílích, a těch mají naši přátelé

v hrabyňském areálu mnoho, stále schází. Již od roku 1991 se snaží Arcibiskupstvím olomouckým zřízená pracovní skupina vytvořit podmínky pro zahájení výstavby potřebného objektu. Objekt pro zdravotně postižené je náročný na plochu, jelikož pro jednoho zdravotně postiženého na vozíčku je nutno počítat s plochou 2,5-3 m², tj. cca čtyřnásobek plochy pro zdravého stojícího či sedícího člověka. Hodně práce bylo vykoná-

no, bylo vydáno Územní rozhodnutí, předběžně projednáno převedení potřebného pozemku a vynětí jeho části z Lesního půdního fondu. Do cesty se postavily vážné překážky, zejména nevyjasněné vlastnické vztahy předmětného pozemku, takže teprve v listopadu 1994 byl znám partner pro definitivní převedení pozemku pro tyto účely. Oprávněnou organizací byl již zpracován geometrický plán. Nemalé zdržení způsobily i privatizační snahy v areálu. Největší překážkou však je nedostatek finančních prostředků. Přes tisíce rozeslaných propagačních letáků a složenek, přes celou řadu informačních a prosebných článků v náboženském a profánním tisku, přes stovky dopisů podnikům i soukromým podnikatelům, reagovalo na prosby našich zdravotně postižených bratří a sester z Hrabyně necelých 1500 farních rodin, jednotlivců i podniků finančním příspěvkem. Podle zkušeností z ji-

ných podobných staveb se ukazuje, že pro realizaci původního záměru, na kterých již byl zpracován projekt, by bylo potřebné zázemí alespoň 15000 dárců. Stavba kostela nebo kaple v podobných podmínkách má svá specifika. Kromě již výše uvedeného nároku na větší plochu zde rovněž schází zázemí desítek a stovek připravených rukou pro manuální, organizační i administrativní práce, jak je tomu při podobných akcích na vesnicích nebo v městských částech. Pomoc hrabyňských vozíčkářů je neocenitelná, spočívá zejména v jejich utrpení a oběti a u některých ve vyřizování děkovné korespondence. Ruce připravené pro manuální práci však schází a s touto skutečností je nutno počítat. V prosinci 1994 bylo z podnětu Otce arcibiskupa rozhodnuto, aby v rámci sjednocení provozy subjektivity zřizovatele i provozovatele byla celá akce převedena pod ACHO, resp. pod Charitu Ostrava. Již 7. prosince došlo ke shodě v podmínkách převedení, mezi které patřila také významná změna v realizaci projektu v zájmu snížení potřebných finančních nákladů. K administrativnímu převzetí však do 20. června t.r. nedošlo. V době předávání však k tomuto účelu zřízené kolegium intenzívně zajišťuje finanční prostředky. Stále platí číslo běžného účtu u České spořitelny a.s. Ostrava 2344151-768/0800. V duchu 25. kapitoly evangelia sv. Matouše prosíme jménem našich bratří a sester na invalidním vozíčku v hrabyňském areálu čtenáře Světla o modlitbu, oběti i finanční pomoc. Chtěli bychom, aby eucharistický Ježíš přitáhl skrze Pannu Marii k sobě i ty zdravotně postižené, kteří k němu mají ještě daleko. Chtěli bychom, aby se hrabyňský areál obětmi a dobře prožívaným utrpením stal zdrojem milostí pro nás všechny, zejména pro působení našich biskupů a kněží.

J. Hňup, M. Machálek

Ilustrační snímek (+ Vilmy Justové)

MEZINÁRODNÍ KONGRES KATOLICKÝCH ESPERANTISTŮ

Ve dnech od 8. do 15. července 1995 se uskutečnil v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci 48. mezinárodní kongres katolických esperantistů pod záštitou otce kardinála Miloslava Vika, otce arcibiskupa Jana Graubnera a města Olomouce. Kongresu se zúčastnil také otec kardinál Miloslav Vik a biskup Mons. Giovanni Locatelli z Itálie, který byl hlavním celebrantem nedělní mše sv. u sv. Michala. Otci biskupovi Karlu Otčenáškoví, který měl být na kongrese také přítomen, nemoc zabránila v jeho účasti. Mezi 160 účastníky z 13 zemí bylo přítomno také 15 kněží z Itálie, Polska, Maďarska, Německa, Rumunska, Ukrajiny a ČR. Jediným dorozumívacím prostředkem byl mezinárodní jazyk Esperanto, kterým hovoří také otec kardinál Miloslav Vik, který byl hlavním celebrantem mše sv. v pondělí 10.7. u P. Marie Sněžné v Olomouci. Ve své esperantské homilii mj. řekl:

„Ptala se mě jednou ve škole při vyučování malá holčička: „Po čem touží Bůh nejvíce?“ V té otázce byla upřímná hluboká zvědavost. Dnes bych chtěl tuto otázku opakovat spíše jako provokaci: „Po čem touží Bůh nejvíce?“ Největší touhou Boží - můžeme-li to tak antropomorfsky říci - je sdílet se, sdělovat se. Otec sděluje od věčnosti všechno Synovi. A Syn vše neustále odevzdává Otci - v Duchu svatém. Syn je nazýván Logos, Otcovu slovo, v němž se vyslovuje. To své Slovo nám Bůh vyslovil do světa.

Člověk je stvořen podle podoby Boží, to znamená, že i on má hluboko v srdci zakódovanou touhu vyslovovat se, vyjádřit se, sdělit se, být tím druhým pochopen a přijat, a tak vstupovat do společenství. Sdílet se je tedy hluboká lid-

ská životní touha. Je odrazem božské touhy. Je to odvěký plán Boha s člověkem, který mu do srdce vtiskl tuto touhu. Tento Boží plán „vtáhnout člověka do nejhlubšího společenství se sebou a vytvořit božskou atmosféru ráje i mezi lidmi“ člověk hned na počátku zničil. V Babylóně toto zničení společnosti proniklo na rovinu mezilidskou. Bůh, který „smýšlí myšlenky pokojně“, obnovil toto původně zamýšlené společenství a sdílení mezi Bohem i lidmi rozlítím lásky ve svatodušním zázraku v Jeruzalémě, kde bylo tehdy shromážděno asi 15 národů a všichni zahlédli budoucí vzájemné dorozumění v Bohu skrze Ducha svatého a jeho lásku.

Vytvoření esperanta je výrazem naplňování lidské touhy po porozumění a překonání bariér sdílení, kterou lze z určitého hlediska srovnat se současnou hlubokou touhou lidstva po sjednocení v oblasti vědy a techniky, v oblasti politické i ekonomické. Bylo vytvořeno v době, kdy tu tyto dnešní velké konkrétní snahy a touhy ještě nebyly.

Při vši dané a mnohdy nepřekonatelné pluralitě situací a rozdílů mezi lidmi a národy se tu jistě v hloubce ozývá echo i dnešní citlivosti pro lidská práva i na tomto poli.

Nejen každý věřící člověk, ale i každý člověk dobré vůle, nemůže nevidět „znamení časů“ (Mt 16,3) dnešní doby a jako součást lidstva necítit hlubokou touhu po překonání rozdílů, nenávisti a kultury smrti a po dosažení sblížení a jednoty, porozumění v lásce a po vybudování civilizace lásky a života. To je nejvyšší poslání každého křesťana dnes. A v tomto kontextu nutno chápat i úsilí esperantistů a zvláště katolických esperantistů nejen jako zajímavou hru, jako koníček, ale i jako součást celosvětového

vých snah a tužeb po překonání bariér, po jednotě. Ale především jako naplňování odvěkého Božího plánu vysloveného Slovem Božím, Ježíšem Kristem - „aby všichni jedno byli“. Takto hluboce - prosím - své poslání chápejte! V tomto duchu vám za vaše úsilí děkuji a spolu s vámi se za úspěch vaší práce budu nyní modlit. Amen.“

V závěru mše sv. bylo obnoveno zasvěcení katolických esperantistů Panně Marii. Otec kardinál předal zástupci českých katolických esperantistů dar italských esperantistů - sochu P. Marie Fatimské, kterou v kapli zjevení ve Fatimě pro katolické esperantisty v České republice posvětil kardinál Noe. Otec kardinál převzal patronaci nad Mezinárodním katolickým sdružením esperantistů, jehož neaktivnější částí v současné době je právě jeho česká sekce.

Nad kongresovým tématem „Církev, lid Boží, vstříc třetímu tisíciletí“ se zamýšlelo několik přednášejících z různých zemí společně s ostatními účastníky kongresu. V průběhu kongresu se také uskutečnila návštěva známých moravských poutních míst: Sv. Kopečka, Sv. Hostýna, Velehradu a Dubu nad Mor. V pátek 14. 7. při děkovné mši sv. v katedrálním chrámě sv. Václava v Olomouci byl hlavním celebrantem esperantské mše sv. Otec arcibiskup Jan Graubner. Mezi koncelebranty byl také otec biskup Josef Hrdlička.

Účastníci kongresu po společně prožitém týdnu v prostředí vzájemného porozumění a Kristovy lásky odjížděli do svých domovů s hlubokými duchovními zážitky a s přesvědčením, že církev a věřící v České republice mají čím obohatit věřící v jiných zemích.

Miloslav Šváček

„DENVER JE DALEKO, MANILA JE DALEKO, ALE LORETO NENÍ DALEKO!“

Těmito slovy pozval na Svatém Kopečku Papež Jan Pavel II. mladé lidi Čech a Moravy na Evropské setkání mládeže do italského Loreta. Toto setkání se koná ve dnech 6.-10.9.1995 jako součást oslav sedmistého výročí založení putní tradice na tomto místě. Svatý Otec si přeje, aby Evropa měla kromě centra politického (Strasbourg) a ekonomického (Brusel) též centrum duchovní. A tím by se mělo stát právě Loreto.

Papež zve mladé lidi z celé Evropy na místo, kde po staletí nesčetné množství putníků rozjima-

lo o tajemství Vtělení. Na tomto místě, kterým během dějin prošlo také mnoho světců a světic, bude s mládeží rozjímáno o osobním povolání každého člověka a jistě také o tom, jak vnášet evangelium do současné Evropy.

Na pozvání Sv. Otce dosud odpovédělo z České republiky téměř 1600 mladých lidí, kteří se na tuto pouť chystají spolu s pražským arcibiskupem, kardinálem Miloslavem Vikem, arcibiskupem olomouckým Janem Graubnerem, hradeckým biskupem mons. Karlem Otčenáškem a světicím biskupem

hradeckým mons. Josefem Kajnekem. Také ostatní naši biskupové provázejí tuto pouť mladých modlitbou a požehnáním a většinou to budou oni, kteří je v jednotlivých diecézích budou po mši svaté posílat na cestu.

Po zkušenostech ze světového setkání mládeže v Čenstochové v roce 1991 se ukazuje, že - má-li takovéto velké setkání přinést užitek - není možné vše ponechat náhodě. I když mladí lidé mohou samozřejmě putovat individuálně, přece se jeví jako velmi dobré, když mohou najít i na tomto velkém setkání svůj

Pojďte se mnou do večeraďla!

zjeveních, s poselstvími vám věnovanými a s tímto mimořádným dílem mého Mariánského kněžského hnutí, abych vás připravila prožívat události, které se už naplňují a vedla vás za ruku, abyste mohli projít nejobtížnějším a nejbolestnějším úsekem vašeho druhého Adventu a abych myslí a srdce všech připravila k přijetí Ježíše v blízké chvíli jeho slavného návratu.“

Do České republiky přijede přítel a spolupracovník Don Gobbiho, prof. P. Dr. Ivan POJAVNIK z teologické fakulty v Lublani, odpovědný za Mariánské kněžské hnutí ve Slovinsku, a povede několik večeraďel s kněžími i laiky:

Čtvrtek 7. září 1995 BRNO, Minoritská 1, kostel sv. Janů
večeraďlo pro kněze od 9.00 (v 10.hod.koncelebrovaná mše sv.), společný oběd, adorace. Od 15,00 růžencem pokračuje večeraďlo pro laiky, v 15.30 mše sv., pak další růženec a adorace s obnovením zasvěcení Neposkvrněnému Srdci P. Marie.

Pátek 8. září 1995 PRAHA, Ječná 2, kostel sv. Ignáce.

10.30 večeraďlo kněží, 16.30 večeraďlo laiků (v tom 17.30 mše sv., adorace).

Sobota 9. září 1995 HRADEC KRÁLOVÉ, kostel P.Marie na Hlavním nám.

15.00 růženec, 15.30 mše sv., růženec, adorace, zasvěcení Neposkvr. Srdci P. Marie, svátostné požehnání. Závěr asi 18.30 (18.30 obvyklá mše sv. u Sv. Ducha.)

Pondělí 11. září 1995 OSTRAVA, kostel sv. Josefa na Vítkovické ul. („Don Bosko“) v 10.00 zahájení večeraďla pro kněze, 11.00 koncelebr. mše sv., po ní občerstvení v ústavě a pokračování v kostele asi do 14.00 hod. Večeraďlo pro laiky ve farním kostele Božského Spasitele: zahájení v 16.30, mše sv. v 18 hod. s obnovou zasvěcení Neposkvr. Srdci P.M. a adorací.

Vážená redakce,

zaujal mě článek Síla společné modlitby v 34. čísle Světla. Jsme zahlceni a přesyceni příklady zla, které se nám představuje ze všech stran a ve všech barvách. Jak potěší a povzbudí takový prostý příklad lidské dobroty. Zavedte, prosím, ve svém týdeníku rubriku Bílá kronika. Jsem přesvědčen, že takových světlých příkladů se najde bezpočet. Vyzvěte čtenáře, aby sami naplnili tuto rubriku pozitivními příklady křesťanského chování. S přáním všeho dobrého

Václav Uherský

POUŤ V UHERSKÉM BRODĚ

V sobotu 12. srpna 1995 se v dominikánském klášterním kostele v Uherském Brodě, v pohraničním městě, kde se střetává Východ se Západem, u ikony Brodské Bohorodičky, uskutečnila první moravská řeckokatolická pouť. Slavnostní svatou liturgií sloužil biskupský vikář O. Ivan Ljavinec v koncelebraci se 6 kněžími. Sváteční promluvu přednesl O. B. Špaček, superior kláštera. Pout' byla uspořádána k svátku Uspenija Přesvaté Bohorodičky a má zahájit novou tradici moravských řeckokatolických mariánských poutí.

Po svaté liturgii byl vykonán na nádvoří kostela průvod s evangeliem se čtyřmi zastaveními.

Odpoledne bylo ve společenské místnosti kláštera uspořádáno kulturně – náboženské pásmo o významu apoštolů za jednotu Církve, olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana a Lvovského metropolity Andreje Šeptyckého. Pořad připravil brněnský chrámový sbor sv. Prokopa pod vedením Mgr. M. Háby, který také zpíval při sv. liturgii.

13.května 1990, ve výroční den prvního zjevení ve Fatimě, dala Matka Boží prostřednictvím Don Gobbiho toto poselství:

„...Sestupuji z nebe, aby vám byla odhalena poslední tajemství a já vás tak mohla připravit, co všechno musíte prožít pro očistu země.

Moje třetí tajemství, které jsem zde vyjevila třem dětem a které vám dodnes nebylo odhaleno, stane se zjevným všem už samotným vývojem událostí.

Církev pozná hodinu svého největšího odpadu a člověk plný nepravosti se vetře do jejího nitra a usedne v samotném Chrámu Božím, zatím co malý zbytek věrných bude podroben největším zkouškám a pronásledováním.

Lidstvo bude prožívat chvíle svého velkého trestu, a tak bude připraveno k přijetí Pána Ježíše, který se k vám navrátí ve slávě.

Proto především dnes ještě sestupuji z nebe ve svých četných

➤ národních „domov“. Proto už od března pracují na přípravě tohoto setkání skupiny lidí sdružených v Sekci pro mládež při ČBK. Vytvořilo se několik pracovních skupin a každá z nich dostala zodpovědnost za některou oblast - zdravotníci, ubytovatelé, překladatelé, tisk a další. Již dvakrát navštívili zástupci tohoto přípravného týmu Itálii, aby se seznámili se situací přímo na místě. Italští přátelé z hostitelské diecéze Fabriano v čele s místním biskupem mons. Luigi Scuppou naše organizátory mile přijali

a snažili se jim všemožně vyjít vstříc.

Program našeho pobytu v Itálii se bude skládat ze dvou částí: příprava - od 6. do 8. září (v diecézi Fabriano) - zde se budou chvíle společně prožívané s dalšími národy, svědectví některé osobnosti evropského formátu atd.; střídání s chvílemi prožívanými v české skupině společně s našimi biskupy.

Vlastní setkání s papežem v Loretu se uskuteční ve dnech 9. a 10. září.

I přesto, že se snažíme neponechat nic náhodě, jistě se mohou vyskytnout těžkosti. Na druhé straně jsme již vícekrát zakusili, že přijatý kříž a utrpení přináší hojně duchovní plody. S tímto postojem chceme přistupovat i k setkání v Loretu. Prosíme Pána, aby On sám konal v mnoha duších své velké a podivuhodné dílo.

V tomto duchu i vás prosíme o modlitby.

P. Miroslav Šimáček

TURÍNSKÉ PLÁTNO

Při dalším průzkumu Turínského plátna, které provádí soudně-lékařský institut v Janově pod vedením prof. Marcella Canale, byly na plátně zjištěny také stopy ženské kůže. Odborníci je vysvětlují jako pozdní znečištění, ke kterému došlo při opravách plátna, které prováděly řádové sestry po poškození plátna požárem v r. 1534.

Srovnávací studie s rouškou v Oviedo, která je zde uctívána od 8. století jako Veroničina rouška, prokázala velkou genetickou podobnost nalezených lidských stop

KNA

V RUMUNSKU

má být ustavena letos na podzim komise pro řešení sporných otázek mezi pravoslavnou a řeckokatolickou církví. Komise má vzniknout z podnětu předsedy rumunského senátu Oliviu Ghermana. Podle sdělení fondu „Kirche in Not“ v Königsteinu rozhovory mezi oběma církvemi již začaly. Při jednom ekumenickém setkání nazval pravoslavný patriarcha Theotist poprvé uniáty „sesterskou církví“ a hovořil o nové fázi vzájemných vztahů.

KNA

CÍRKEV

je dnes vystavena zkoušce velkých utrpení. Jak je to možné? V pokoncilní době? Ano v pokoncilní době. Církev trpí..mnoho katolíků ztrácí svou víru.. Trpí především proubouzením neklidu, kritiky, která vyvolává nekázeň a ztroskotání u tolika jejích synů, kteří jsou jí nejdražší - kněží, učitelů, laiků, kteří mají být oddanými služebníky a svědky Ježíše Krista, který žije ve své živé církvi, kteří porušují její vnitřní a nedotknutelnou jednotu... Trpí pro nedostatky a pohoršení jistých církevních činitelů a řeholníků, kteří přibíjejí církev na kříž.

Pavel VI. 2. dubna 1969

(ISDS)

SKUPINA BELGICKÝCH POUTNÍKŮ

navštívila italské Schio. Jedna řeholní sestra se ptala vizionáře Renata Barona: „Co si myslíte o poselství z Dozulé?“ Baron odpověděl: „Nikdy jsem o tom ani neslyšel“.

Tentýž den odpoledne měl Baron vidění. Svatá Panna mu řekla: „To poselství je od mého Syna, je naprosto nezbytné seznámit s ním celý svět. Toto poselství se v nejkratší době uskuteční“.

Renato Baron prohlásil, že má v úmyslu co nejrychleji se setkat s Janem Pavlem II., aby s ním pohovořil o Dozulé.

(ISDS)

BUDDHŮV ZÁZRAK?

Po zápasu mistrovství světa Itálie - Nigérie napsal italský hráč Roberto Baggio, že vítězný gól vstřelený v poslední minutě, byl zázrak, který způsobil Buddha na jeho prosbu. R. Baggio patří k buddhistické sektě z japonského Soka Gakkai. Jeho guru Daisaku Ikeda mu před mistrovstvím požehnal a řekl mu, že bude vždy při něm stát. Bohužel ve finále s Brazílií právě tento hráč nedal rozhodující penaltu, ačkoliv před ní vzýval Buddhu.

(ISDS)

DNEŠNÍ ZEDNÁŘSTVÍ

Nejnovější výtisky revue „Massoneria oggi“ (Dnešní zednářství) byla rozeslána bezplatně jako dar předním prelátům Vatikánu, stranickým tajemníkům, starostům a ministrům. Je možno ji koupit také v ital. knihkupectvích a ve stáncích...

(ISDS)

Biskupský vikariát řeckokatolické církve v ČR

Vás zve na mariánskou pouť řeckokatolíků Čech a Moravy na **Svaté Hoře u Příbrami v sobotu 23. září 1995** Program: 11.00 hod. staroslovanská svatá liturgie 12.30 hod. průvod se sv. evangeliem, čtyři zastavení v ambitech

EXERCICIE PRO ROZPOZNÁNÍ DUCHOVNÍHO POVOLÁNÍ PRO MLADÉ MUŽE

21. 9. – 24. 9. 1995

MILES JESU: Kamenná 59, Brno 639 00, tel.:(05)4321 5265

Hlavní pouť v Dubu nad Moravou

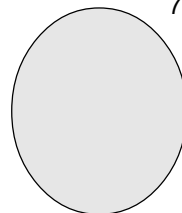
V NEDĚLI 3. ZÁŘÍ

Tradiční mariánská pouť „Na andílka“

Mše sv. jsou v 6, 7 a 9 hodin. V 10³⁰ slavná mše svatá (královéhradecký biskup Karel Otčenášek) Ve 14³⁰ hod. bohoslužba slova a svátostné požehnání

MARTA VONDRÁKOVÁ KŘEŠŤANSKÁ CESTOVNÍ KANCELÁŘ - MISIE

Masarykovo nám. 46 751 03 BRODEK u Př. tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

VELKOU POUŤ

DO MEDJUGORJE

v termínu

od 11. 9. do 16. 9.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

Výstup Križevac, Podbrdo - místo zjevení, návštěva vizionářky Vicky. Beseda s P. Slavkem Barbaričem Oáza míru. Komunita, kde se léčí narkomani duchovní cestou.

Malé Lurdy, koupání v moři, po dobu jízdy v autobuse bohatý duchovní program. Video o Medjugorji. Ubytování v blízkosti kostela.

DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM AUTOBUSE S VIDEEM

CENA 1895 Kč + 27 DM

POUŤ DOMINIKÁNSKÉ RODINY V UHERSKÉM BRODĚ

neděle 17. září 1995

- 8.⁴⁵ mše svatá
- 10.³⁰ poutní bohoslužba dominikánské rodiny hl. celebrant o. provinciál ThLic. Dominik Duka OP
- 14.³⁰ litanie a svátostné požehnání
- 15.⁰⁰ setkání laiků sv. Dominika v sále kláštera
- 18.³⁰ mše svatá

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
